

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

24. august 2018

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 424 (Alm. del) af 25. juni 2018 stillet efter ønske fra Rune Lund (EL)

Spørgsmål

Vil ministeren, med henvisning til redegørelsen om ministeriets regneprincipper, jf. FIU alm. del bilag 128, oplyse hvilke dynamiske effekter og hvilken følgende selvfinansieringsgrad der efter Finansministeriets almindelige regneregler ville følge af at afskaffe brugerbetalingen på tandlæge, således at tandlægebehandling blev dækket over den offentlige sygesikring? Det skal antages at reformen blev finansieret af det økonomiske råderum.

Svar

I besvarelsen af Skatteudvalgets spørgsmål nr. 203 (alm. del) af 23. januar 2018, er der redegjort for, hvordan omkostningerne ved at afskaffe brugerbetaling på tandlægebehandlinger i høj grad afhænger af, hvordan forbrugeradfærden ændres. Som udgangspunkt forventes en afskaffelse af brugerbetalingen at føre til større forbrug af tandlægeydelser, hvilket isoleret set trækker i retning af en negativ selvfinansieringsgrad. Der redegøres i besvarelsen for, at der ikke er kendskab til studier på danske data, der kvantificerer sammenhængen mellem prisen på tandlægeydelser og forbruget heraf.¹ Til illustration af den potentielle betydning af egenbetaling for forbruget trækkes der på resultater fra et omfattende amerikansk studie. Det bemærkes dog, at disse resultater ikke nødvendigvis kan overføres direkte til en dansk kontekst, og at anvendelsen heraf er således illustrativ, *jf. også besvarelsen.*

Ud over ændringer i forbrugeradfærd, er der også opgjort virkninger på arbejdsudbuddet, der skyldes ændringer i familiernes reale disponible indkomst. I det der ikke er en klar kausal sammenhæng mellem forbrug af tandlægeydelser og indkomst, forudsættes virkningerne på arbejdsudbuddet at begrænse sig til en negativ indkomsteffekt.² Den negative effekt opstår fordi familierne kan opretholde det samme forbrug med en mindre arbejdsindkomst.

Forslaget vurderes derfor samlet set at være forbundet med en negativ selvfinansieringsgrad, idet adfærdsvirkningerne (både arbejdsudbud og forbrugeradfærd) vil

¹ Derfor er det heller ikke muligt at skønne over eventuelle forebyggende effekter af, at gratis tandlægebehandling kan få folk til at gå oftere til tandlæge (hvorefter problemer kan opdages tidligere) eller til tidligere opsøge behandling, hvis der opstår problemer.

² Der henvises også til besvarelsen af Finansudvalgets spørgsmål nr. 422 (Alm. del) af 25. juni 2018.

trække i retning af at gøre forslaget dyrere. Selvfinansieringsgraden opgøres således til -7 pct., hvis der ses bort fra ændringer i forbrugeradfærden og -132 pct., hvis der tages udgangspunkt i det ovennævnte illustrative regneeksempel for forbrugeradfærden.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister